

“Aan de ene kant ...of de andere kant”

Voor een keer ben ik de “vreemdeling” en dat beschouw ik als een groot voordeel! Vanuit deze comfortabele toestand heb ik het gevoel “al die dingen van daar” met een minimum aan objectiviteit te kunnen bekijken: te ontsnappen aan alles wat “men” gepast acht – maar zijn wij niet allemaal die “men” op een zekere moment? En dat terwijl de grote en kleine wederwaardigheden van de geschiedenis de baas blijven spelen. En dat terwijl sommige vanuit hun goed geloof en uit verdediging van hun waarden partijdig blijven of onwetend uit naam van het dogma. Iedereen weet dat deze strijd bij voorbaat verloren is maar uit naam van de gewoonte blijft alles bij het oude.

Hoe kan men begrijpen dat Jodoigne tegelijkertijd Geldenaken is, dat er 3 postbodes zijn, drie postcodes en twee zone nummers en drie vuilnisophaaldiensten in Sluizen (Scâluse in het Waals en l'Ecluse in het Frans) en dat *versta ik niet man, spreekt gij vlaams? Je ne comprends pas, parles-tu flamand?* kan lijden tot de dood van acht reizigers en een groot aantal gewonden in het treinstation van Pecrot. Voor sommigen bestaan er altijd muren van onbegrip en onverenigbaarheid. De geschiedenis heeft een onuitwisbare herinnering achtergelaten bij de twee gemeenschappen en laat nog nauwelijks respect over voor de zeden en gewoonten van de “Ander”, waardoor de kansen op een echt samenleven nog verminderen.

Nochtans hebben de filosofen van de Verlichting in de achttiende eeuw de mensen doen denken aan het omslaan van een bladzijde in de geschiedenis, dat voortaan het Verschil en de Aanvaarding van de “Ander” een betekenis had, dat nooit meer anders denken, anders liefhebben, een andere politieke lijn volgen een rechtvaardiging zou vormen voor het oprichten van al dan niet denkbeeldige grenzen of de oprichting van een muur tussen twee gemeenschappen. De muur van Hadrianus en de Chinese muur behoren nu tot de geschiedenis en de muur van Belfast en de Berlijnse muur hebben de druk der volken niet weerstaan maar wat dan te zeggen over het mogelijke gevaar van het oprichten van ondoordringbare grenzen in Ceuta, in Mellila, Tijuana, in Gaza en verder tussen Israel en Palestina, Marokko en de Westelijke Sahara, in Peking en tussen de twee Korea's, in Sadr City, een wijk in Bagdad, in Rio de Janeiro, in Padua in Italië ...- de lijst is helaas eindeloos en zal dat waarschijnlijk de komende jaren ook blijven.

Het heden lijkt dus terug te gaan naar het verleden en het door armoede gedreven communautarisme, de ongelijkheden, het oprakelen van oude deuntjes: het steekt weer overal de kop op.

Nationale en internationale vergaderingen volgen elkaar voortdurend op, plannen, herschikkingen en toekomstige dekreten stapelen zich op op ministeriele bureau's zonder het minste zicht op een oplossing. De economie en de zekerheden zijn nog altijd even dodelijk en de beslissingsmacht ligt niet altijd bij diegenen die denken erover te beschikken. Iedereen heeft nog altijd evenveel voorwendsels om af te geven op wat hij niet begrijpt. De muur: onvermijdelijk?